

— Υμείς, κυρία. —
— Εἰς τί, Μεγαλειότατε, σᾶς παρακαλῶ; μήπως ἐγὼ προσεκάλεσα ντὴν ἀπαγωγὴν μου; —
— Τὸ ἀγνοεῖτε μὲ ὅλον τὸν θόρυβον, ὅστις ἀπὸ χθὲς ἐπικρατῇ δι' αὐτὴν ὁτὴν πρόδοσιαν;

— Ἡ μαρκησία καίπερ βληθεῖσα εἰς τὴν καρδίαν δὲν ἐδήλωσεν ἄλλο τι εἰμὴ βλαθεῖαν ἐκπληξιν.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ πάντα, μαρκησία. ὀφείλω νὰ τοῦ πράξω μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ σᾶς λυπήσω, ἀλλὰ θὰ σᾶς προσφέρω ἐκδουλεύειν προειδοποιῶν ὅμως νὰ προσέχετε καὶ νὰ μὴ ἀφίνατε ἀνθρώπους ἀναξίτους νὰ κατακτώσι τὴν ἐμπιστοσύνην σας.

— ὦ! Μεγαλειότατε, αὐτὰ εἶνε γρίφοι! εἶπεν ἡ μαρκησία γελωσα τόσῳ θελκτικῶς καὶ ἐπιχαίρων, ὥστε οὐδεὶς ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ὁ γέλως ἐκεῖνος διέσχιζε τὸν λάρυγγα δι' οὗ ἐξήρχετο.

— Τότε ἐξηγοῦμαι καλλίτερα... Καί ποιος παρέδωκε προδοτικῶς τὸν Ἅγιον Γισλανόν; εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας; εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης; κάποιος κατὰ συνέπειαν παρέδωκε σᾶς, τὴν εὐεργέτιδά του, αὐτὸς δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ προστατευόμενός σας, ὁ κύριος Λαβερνί!

— ὦ! Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία χαίρουσα, διότι ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐρυθριάσῃ ἐν ἀνέσει καὶ νὰ δείξῃ τὴν ἡλλοιωμένην μορφήν της.

— Naί, ἐπέμεινε λέγων ὁ βασιλεὺς, εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, τοῦ σούτῳ μάλλον, ὅσῳ ὁ Λουδοῦ δὲν εἶνε παρών. Ὁ Λουδοῦ εἶχε πολὺ δίκαιον, ἐβλεπεν ὀδυρεκῶς, ἐμάντευε τὸ ἀπατηλὴν προσώπετον, ὅτε ἐν Βαλενσιένῃ ἐνώπιόν σας ἔλεγε τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐνθυμοῦμαι! «Οὐδέποτε ἄνευ θρησκευτικῶν αἰσθημάτων ἢ πείθαιρας δύναται νὰ ὑπάρξῃ καλὸς στρατιώτης ἢ ἐντιμὸς ἀνὴρ. Πείσθητε, κυρία, ἂν ὁ Λουδοῦ ἦτο παρών, δὲν θὰ τοῦ ἐδίδε τοιαυτὴν ἀφορμὴν θριάμβου καὶ ὕμνων. Τὴν ἐκέρδησεν ὁμως, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές, μαρκησία.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἤτοιμαζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε ἡ Νανὼν κρούσασά ἡρέμα τὴν θύραν, εἶπεν ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος:

— Ὁ κύριος Λουδοῦ παρακαλεῖ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ συνομειλήσῃ μετὰ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἐπείτο συνέχεια.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστασις ὅτι ὁ κ. Ἀντ. Φορβασίλης ἤρξατο τῆς ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ μεταφράσεως νέου καὶ αἰσίου ἔργου τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως *Ignarro Balera* ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΕΠΙΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

ἣν δημοσιεύσομεν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ἐν προσεχῇ μέλλοντι.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ. . .

ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις του.

— Ἐγνώριζον ὅμως ὅλοι τὸ αἷτιον τῆς ἀναχώρησεως.

— Ὁ θεὸς σας ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι εἶχεν ἀπελπίσει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὅμως τῇ ἡρνήθη τὴν θυγατέρα του καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον τὸν ἐδίωξε.

— Ἀδιαφοροῦν ὅμως, οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀθλιός καὶ ὅτι ἡ τιμὰς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἐχθρόν τοῦ κυρίου Βορισώφ, καὶ διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ μερικὰς χιλιάδας φράγκων.

Καὶ ἀντὶ νὰ τὸν καταγγεῖλῃ, ὅπου ἡ δύνατο ν' ἀπολογηθῇ, συμφωνοῦν νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν ἐκδίκησιν ἀνθρώπου ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ μεροληπτικοῦ.

Ἀληθῶς εἶνε ἀπίστευτα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἂν κανεὶς τὰ ἐξετάσῃ μὲ ψυχραιμίαν.

— Ὁ Μάξιμος μὴ περιμένων τοιαύτην λογικὴν, ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

— Δὲν ἐκπληττομαι ὅτι ὁ κύριος Δορξερ μετεχειρίσθη τὴν ἀδικίαν αὐτὴν ἀπολογίαν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπέρρεσκε. Ἦθελε παντοτοριῶν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἠλπίζε καὶ ἐλπίζει ἀκόμη ὅτι οὐδέποτε θὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον. Ὁ θεὸς σας εἶνε τίμιος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἰσχυρῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἐκάνους νὰ ἐννοήσῃ.

Ὡς πρὸς τὸν Ρῶσσον, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος εἶνε κατὰσκοπος, ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ αὐτόν, ὅτι ἤθελε καταδιώξῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐλλείψει ἄλλου θυμάτος.

Εἶνε μανιώδης ὅτι τὸν ἐκλεψαν ἄνθρωποι ἱκανώτεροί του, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ ὁμοιοί του, προσέτρεξεν εἰς τὴν βίαν.

Ἦρχε, ὅμως καὶ ἕτερός τις, τοῦ ὁποῖου ἡ διαγωγὴ εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην εἶνε ἀνεξήγητος.

— Ποῖος λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος εἰς ἄκρον τεθρονημένος!

— Ὁ παμύχις Βινιόρ, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ὁ Βινιόρ! ἀλλὰ σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἐφέρθη καθὼς ἔπρεπε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὑπερησπίσθη θερμῶς πόνον κυρίου δὲ Καρνοέλ κατηγορούμενον ὑπὸ τοῦ θείου μου.

— Ἦσθε ἐκεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν αὐτήν;

— Ὁχι, ἀλλ' ὁ Βινιόρ μὲ τὰ διηγῆται τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευθῇ.

— Ἄλλως τε διατὶ νὰ μὴ ὑπερασπίσθῃ τὸν καλλίτερόν του φίλον;

— Καὶ τὸν εὐτυχῇ ἀντιζηλόν του.

— Δὲν εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ λέξις. Ὁ Βινιόρ πρὸ πολλοῦ εἶχε κλίσιν διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, καὶ πολλάκις τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ τὸ φανερώσῃ. Ἀλλ' εἶχεν ἐννοήσει ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ ἡ Ἀλίκη ἠγαπῶντο καὶ ἐνεκα εὐγενείας ἀπεσύρετο.

— Ὁ Βινιόρ εἶνε ὁ δειλότερος καὶ μετριοφρονέστερος, καθὼς ὁ δικαιοτέρος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν ἀπ' αὐτὸν ἐξηρτάτο νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, θὰ τὸ ἐκαμνε εὐχαρίστως, μὴ ἀμφιβάλῃ.

— Ἀλήθεια; Καὶ εἶνε λοιπὸν τόσῳ βλάξ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ κόμησσα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος ἐκπληκτός δὲν ἀπεκρίνατο, ἐπανάλαβε μετὰ ζωηρότητος:

— Εἶνε λοιπὸν ἡλίθιος;

— Ἡλίθιος! Διατὶ;

— Ὑπέθετα ὅτι θὰ τὸ ἐννοήσατε ἀμέσως. Πῶς! ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκούει κατηγορούμενον δι' αἰσχρὰν πράξιν τὸν καλλίτερόν του φίλον. Γνωρίζει κατὰ τι, τὸ ὁποῖον ἀλλάσσει τὴν ὄψιν τῆς ὑποθέσεως ἐξ ὀλοκλήρου. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μόνος ἐκεῖνος τὸ γνωρίζει. Οἱ κατήγοροί του τὸ ἀγνοοῦσιν ἀρκεῖ μόνον νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αἱ περὶ τοῦ ἀπόντος κρίσεις των θὰ ἡλλαζόν. Καὶ πολὺ πιθανὸν μάλιστα, συγκρίνοντες καὶ συνδυάζοντες τὰς περιστάσεις, νὰ τὸν ἀποδείξωσιν ἄθωον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σιωπᾷ.

— Τί θέλετε νὰ πῇ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος διαβλέπων ἤδη, ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ κόμησσα.

— Ὁ κύριος Βινιόρ εἶνε ταμίης. Ἐρρεχεται ἕνα πρῶτ' καὶ εὐρίσκει τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν. Στέλλει, φωνάζει τὸν κύριον Δορξερ καὶ ἐκεῖνος λέγει: «Ἄ! ὁ Καρνοέλ εἶνε ὁ ἔνοχος!»

Καὶ ὁ κύριος Βινιόρ δὲν ἀποκρίνεται: «Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτός. Ἐπεχείρησαν καὶ ἄλλοτε νὰ ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ μίαν γυναῖκα ἔκοψε τὸ χεῖρά της. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο συνένοχος τῆς πρώτης αὐτῆς ἀποπειράς, ἀφοῦ τὸ βράδυ ἦτο μαζὺ σας. Ὡστε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἀπόπειραν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἔλαβε μέρος.

Πῶς ἤθελεν ἀντιτείνει εἰς αὐτὴν τὴν δήλωσιν ὁ κύριος Δορξερ; Βέβαια δὲν ἤθελεν ἐπιμένει νὰ κατηγορῇ τὸν γραμματέα του, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι κακὴν ἐξέλεξε στιγμήν νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ὁ θεὸς μου ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰς ιδέας του καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἡλλαξέ γνώμην. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι καὶ ὁ κύριος Βινιόρ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἦτο καὶ τόσῳ τεταραγμένος! Τοῦ διέφυγεν ὅλος διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ διέφυγεν, ἀλλὰ ἐφοβήθη μήπως ἐκτεθῇ. Ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιπληχθῇ καὶ ἤξιζε βεβαίως, διότι ἐσιώπησε διὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν. Πρᾶγμα ἀνεξήγητον καὶ ἀσυγχώρητον.

— Εἰς αὐτὸ πταίω καὶ γὰρ. Τὸν εἶχα